

Arrest

nr. 137 595 van 29 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 10 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 22 april 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 mei 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. MBOG verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Met de bestreden beslissing van 22 april 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Ze luidt als volgt:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.10.2013 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1 ° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid; (...)'

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon rekeninguittreksels voor waaruit blijkt dat hij in de periode december 2012-oktober 2013 bepaalde geldsommen ontving van '[L]-sprl'.

Er worden geen bijkomende informatie (arbeidsovereenkomst, loonfiches, ed.) voorgelegd. Zodoende heeft onze dienst geen zicht op de exacte aard van deze inkomsten, en kan niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het voorzichtigheidsbeginsel.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet afdoende, correct en niet tegenstrijdig zijn;

“de beslissing moet verbroken worden indien zij op een verkeerd motief berust (R.v.St. 27/11/1981, nr. 21.606, Arr. R.v.St. 1981, 1722).

De bestreden beslissing is verkeerd gemotiveerd omdat de verwerende partij de werkelijke situatie niet weergegeven heeft.

In het kader van haar aanvraag gezinshereniging legde verzoekster de volgende documenten neer ter staving van het stabiele, toereikende en regelmatige karakter van de bestaansmiddelen:

- Rekeningsuittreksels waaruit blijkt dat hij in de periode december 2012 – oktober 2013 bepaalde geldsommen ontving van '[L] sprl'

In tegensstelling tot wat de verwerende partij beweert, tonen deze stukken voldoende aan dat de partner van verzoekster inkomsten gedurende bijna 1 jaar op regelmatige basis inkomsten ontving.

De verwerende partij betwist de authenticiteit van de voormelde rekeningsuittreksels niet. Het bestaan van de [L] sprl wordt evenmin betwist.

Het loutere feit dat verzoekster geen bijkomende informatie (arbeidsovereenkomst, loonfiches ed) gegeven

Uit het voorgaande blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing verkeerd en of onvolledig is.

Gelet op het feit dat een motivering correct, afdoende en niet tegenstrijdig mag zijn, dient men vast te stellen dat de motivering van de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt.”

3.1.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster, die weliswaar beweert dat de motivering onvolledig en niet afdoende is maar dienaangaande geen enkel concreet argument bijbrengt, maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster, waar zij aanvoert dat de bestreden beslissing de werkelijke situatie niet heeft weergegeven en verkeerd is, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Verzoekster betwist niet dat zij haar aanvraag weliswaar heeft gestaafd met rekeninguittreksels maar dat deze rekeninguittreksels niet gepaard gingen met enige informatie over de bestaansredenen van de stortingen die zij aannemelijk maakt. Aangezien de voormelde bepaling aan de aanvrager oplegt om rekening te houden met, onder meer de stabiliteit, aard en regelmatigheid van de bestaansmiddelen, kan de verwerende partij geen onwettig of kennelijk onredelijk handelen worden verweten waar zij in de bestreden beslissing stelt dat, aangezien geen bijkomende informatie werd voorgelegd zoals een

arbeidsovereenkomst of loonfiches, geen zicht wordt geboden op de exacte aard van de inkomsten en derhalve niet afdoende kan worden beoordeeld of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Immers wordt, zoals de verwerende partij terecht in haar nota stelt, op geen enkele manier verduidelijkt om wat voor stortingen het gaat, waarom zij worden verricht en hoe ver het engagement rijkt. Dat de authenticiteit van de rekeninguittreksels of het bestaan van de firma [L] niet worden betwist doet daaraan geen afbreuk.

Met de loutere bewering, ten slotte, dat de verwerende partij de werkelijke situatie niet heeft weergegeven, zonder meer, maakt verzoekster evenmin aannemelijk dat de verwerende partij iets ten kwade kan worden geduid, of dat haar enige onvoorzichtigheid zou kunnen worden verweten: het komt haar toe om precies aan te geven met welke gegevens dan ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden of welke elementen op een verkeerde wijze zouden zijn voorgesteld, *quod non*.

3.1.3. Het eerste middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

3.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het EVRM.

3.2.2. Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Aangezien de bestreden beslissing niet gepaard gaat met enige verwijderingsmaatregel, kan niet worden ingezien hoe de bestreden beslissing een schending van artikel 8 van het EVRM tot gevolg zou kunnen hebben.

Waar verzoekster verder in het middel nog verwijst naar een mogelijke schending van artikel 12bis, §1, 3° van de Vreemdelingenwet, moet erop worden gewezen dat de bestreden beslissing niet is genomen op grond van deze bepaling en er verder ook geen uitstaans mee heeft.

3.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS